

Український ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

П'ятниця, 6 лютого 2009 року • № 17 (2116) • Ціна вільна

КОЛЬЧУГА ПРОТИ ВІДЧАЮ,

або Допоки лише говоритимемо про потенціал українського футболу?

«Світле прийдешнє» не така далеке, як видається.

У давній студійній платівці легендарної російської групи "Акваріум" є пісня, котра починається такими словами: "Нам выпала великая честь // Жить в перемену времен". Важко зрозуміти, що мав на увазі Борис Борисович, висловлюючи цю сентенцію, адже здавна відомо: епоха реформ — чи не найскладніша з усіх. Особливістю життєпису будь-якого пересічного українця десь за останні два десятиріччя є те, що стан зміни часів у нас є константним, інакше кажучи, часів як таких ми не знаємо, нам відома тільки їхня зміна. З моменту розвалу Радянського Союзу історія України (та її футболу зокрема) є літописом катаклізмів — уже кілька разів виникала ситуація, коли здавалося, що все потроху почало налагоджуватися, а після цього наставав черговий "обвал".

Минулої осені ми стали свідками й учасниками одного з таких. Вітчизняний клубний футбол, який за останні три-чотири роки наче набрав сили — в наших колективів перестали труситися ноги перед іменитими суперниками, а провідні українські ФК у плані фінансових можливостей виявилися спроможними дати фору будь-кому в Західній Європі. І от усе це фактично завалилося під потужним натиском проблем у міжнародному банківському секторі. Відтак і топ-команди в нас не такі вже й багаті, а всі інші, котрі у період до кризи не перебували серед числа заможних, повільно "затухають". Лячно робиться, коли намагаєшся уявити весняний рівень окремих команд прем'єр-ліги, а щодо процесів у нижчих лігах... Про це "УФ" повідомляв уже неодноразово.

За подібних обставин цілком природною постає перспектива загрузнути в стані відчаю. Українцям і без того властива схильність до самокатування, а в такі критичні моменти вона набуває просто гіперболізованих розмірів. У цьому контексті мені спадає на думку геніальна казкова повість "Безкінечна історія" німецького письменника Міхаеля Енде (ті, хто не читав, безумовно, бачили прекрасний фільм, знятий за її мотивами, — пам'ятаєте кіно, де хлопчик літав на велетенському білому драконі, більше схожому на собаку?). Ця книга, позначена осянням Іскри Божої, будучи побудована на біблійній світоглядній основі, в алегоричній формі демонструє ситуацію, котру я хотів би змалювати. Головного героя твору — хлопчика-воїна Атрейо — поглинає відчай, зображений у вигляді чорного болота. Спочатку Атрейо борсається, потім починає тонути, з подивом помічаючи, що стан розпуки є... навдивовижу приємним. Вдумливі читачі зрозуміли, куди я хилю: правда, вам знайоме відчуття невимовного задоволення при розумінні власного перебування у... чомусь дуже нехорошому?

Відтак я пропоную тим, у кого немає бажання займатися примітивним самокопанням, задуматися, чи дійсно в нас, як написав один гуморист, "руки виросли із... спини". Чи дійсно наш чемпіонат настільки непретензійний, як декому здається? Найбільш просто знайти відповідь на ці запитання, придбавши телевізійний пакет з набором спортивних каналів, і подальший перегляд національних чемпіонатів таких держав, як, наприклад, Хорватії, Болгарії чи Румунії. Думаю, що багатьох критиканів нашої прем'єр-ліги подібне "розширення світогляду" змусить трохи притихнути. Наступним кроком є аналіз аналогічних турнірів Греції, Шотландії чи Бельгії. Коли спостерігаєш за поєдинками в цих країнах виникає двозначне відчуття: з одного боку, виразно помітно, що українська першість сильніша за їхні, проте внаслідок просто бездарної роботи в плані маркетингу (був Сафіулін, є Данилов, а прогресу ніякого), вона виглядає непривабливо, іншими словами, вона вміщена у настільки негарну обгортку, що її внутрішнє наповнення теж нівелюється. Наявний в Україні потенціал дозволяє нам у майбутньому мати чемпіонат, який входитиме до десятки найсильніших у світі (він і зараз "крутиться" поблизу неї). Існує ряд першостей — Англії, Іспанії, Італії, Німеччини, Аргентини, Франції, Бразилії, Росії, Португалії (можливо), — які за визначенням були й будуть сильнішими за нашу. Всі інші ми вже обігнали, або скоро обженемо. Прикрим є те, що процес своєрідного змужніння українського футболу не можна пришвидшити. Залишається очікувати: коли наша країна, нарешті, по-справжньому стане на ноги, подолавши етап перманентного перебування в кризах; допоки не регенерують з небуття окремі футбольні регіони; допоки не запрацюють на повну потужність занедбані ДЮСШ, забезпечуючи наші команди гравцями в повному обсязі; й, урешті-решт, допоки не прийде нове покоління функціонерів, чиновників і менеджерів, компетентніших за сучасних.

Чи не є мої розмірковування інваріантом "рожевих окулярів"? Переконаний, ні. Якраз навпаки: темні окуляри, котрі слугують обов'язковим елементом світогляду більшості наших громадян, колись варто знімати — бодай тимчасово. Бо інакше весь життєвий шлях так і пройде під сяйвом "чорного сонця меланхолії". Колись на запитання журналіста "Чи вірити ви в існування Бога?", великий швейцарський психіатр К.Г.Юнг відповів "Більше того: *я знаю*, що Бог є!". Відтак на уявний запит, чи переконаний я в реальності вищеописаного сценарію, так само дам ствердну відповідь. Щось аналогічне — поставити запитання й розшукати для нього потрібну рамку — варто зробити кожному. І від кожного залежить емоційний вектор цього нехитрого процесу.

Володимир БАНЯС.

Чорноморець

Перед виїздом у Туреччину одеський "Чорноморець" провів матч із кишинівським "Зімбру". Матч, як і очікувалося, пройшов за переваги одеської команди. Першим мав шанс відзначитися у матчі Трішович, але м'яч після його удару з-за меж штрафного пролетів поруч зі стійкою. Основні події проходили наприкінці першої половини. Спочатку Трішович вивів Ребенка сам на сам з воротарем "Зімбру", але півоборонець не зумів завдати удару. М'яч відскочив до Віденка, але пробити влучно йому не дали оборонці "Зімбру". А Нудний пробив вище воріт. Потім Трішович ввійшов до штрафного правим флангом, прицільно вдарив, і знову свою команду виручив воротар гостей Воронюк. У самому кінці тайму дві можливості відкрити рахунок мав Діденко. В першому випадку форвард вийшов сам на сам з воротарем "Зімбру" — вчергове дуель виграв воротар. А ще за мить ексфорварду "Металіста" вдалося замкнути простріл Нудного — 1:0.

На початку другого тайму одесити мали ряд можливостей збільшити розрив у рахунку. Три реальні нагоди забити, втратив Трішович. Далі гра проходила в спокійному руслі. Лише під завісу матчу одесити створили ряд голевих моментів біля воріт "Зімбру". Більше того, Трішовичу вдалося забити гол, але арбітри його не зарахували. На їх думку, серб знаходився поза грою. "Чорноморець" провів цей матч у наступному складі: Ширяєв (Приходько, 46), Хіменес (Білецький, 46), Яценко, Шандрук, Д. Гришко, Бондаренко (Мельо, 71), Нудний (Владов, 81), В. Мельник (Васкес, 46), Трішович, Ребенок (Політило, 64), Діденко (Васін. 46; Модебадзе, 69).

Що ж до змін, то, за інформацією офіційного сайту, після турецького збору залишили розташування "Чорноморця" Адріан Пуканич і Ігор Коротецький, які належать донецькому "Шахтарю". Зате з'явився грузинський форвард Іраклій Модебадзе, знайомий українським вболівальникам за виступами в запорізькому "Металурзі".

Сергій ЧАЙКА.

Зоря

Матчем з хорватською командою "Осієк" луганська "Зоря" завершила другий цикл підготовки до весняної частини чемпіонату. Гра проходила на високих швидкостях, відзначитися могли як хорвати, так і українські футболісти. Пропустивши гол на 13-й хвилині, луганці зуміли уникнути поразки, зрівнявши рахунок. На 85-й хвилині Сікорський зробив навіс на дальню штангу, замкнув його Молдован. З учорашнього дня команді надано три дні відпочинку, під час якого заплановані екскурсії. Після невеликого перепочинку луганська "Зоря" продовжить підготовку.

Склад "Зорі": Федоренко (Тлумак, 45), Гаврюшов (Болохан, 45), Дурай (Райчевич, 45), Половков, Шевчук, Цимакуридзе, Скоба (Каменюка), Гомес (Сікорський, 45), Жуніор (Колесниченко, 30), Джихані, Молдован.

Таврія

Ще один новачок оформив свої стосунки з "Таврією". Сьогодні дворічний контракт з сімферопольським клубом підписав 29-річний півзахисник/захисник "Кримтеплиці" Євген Пічкур. Наставник таврійців Сергій Пучков в зимове міжсезоння активно награє цього футболіста на проблемному для команди лівому фланзі оборони.

Ворскла

Відбувся товариський матч між Ворсклою і сьомою, за підсумками першого кола, командою Румунії бухарестським "Рапідом". Про те, що матч з учасником Кубка УЄФА цього сезону стане серйозним випробуванням для команди Миколи Павлова, сумніватися не доводилося. Хоча самі румуни, знаючи не з чуток про силу чемпіонату України, а із зустрічей з донецьким "Шахтарем, особливо не розслаблялися, і виходили зі свого автобуса серйозними. Футболісти виходили на поле під аплодисменти місцевих шанувальників гри мільйонів і громадян — вихідців з СНД, які то живуть зараз тут, а може, просто на відпочинку. Цікаво, що в прямій трансляції матч показав румунський супутниковий телеканал GSP TV, у якого є солідний контракт з „Рапідом", і пересувні станції столичного телебачення супроводжують команду Жозе Пезейро практично скрізь.

У звітній зустрічі тренерський штаб ворсклян задіяв два різні склади. У першому таймі на поле вийшов умовно бойовий склад. Було багато боротьби в центральному колі, і до загострень біля воріт доходило вкрай рідко. Двічі виходив на вогняний рубіж Сачко, але обидва рази в останню мить заважали пробити захисники, непогано діяв з глибини Марковський, активним був Кулаков. В одному з епізодів новобранець „Ворскли" Ярошенко, побачивши, що голкіпер "Рапіда" вийшов з воріт, закинув йому "за комір", але м'яч пройшов трохи вище поперечини. Друга частина гри також проходила приблизно з рівними шансами для взяття воріт. У полтавської команди не змогли, через різні причини, пробити голкіпера суперника Локтіонов, Чичиков і Янузі. Здалеку неточно виступив Пєсков. А ось остання відчайдушна спроба гравців "Рапіда" добитися перемоги, принесла їм успіх, коли до фінального свистка турецького рефері залишалися лічені хвилини. На простріл уздовж воріт відгукнувся Домбраї — 0:1. Сьогодні замість уранішнього тренування у футболістів "Ворскли" запланована екскурсія в Анталію. А наступний спаринг полтавчани проведуть 7 лютого з казахською командою "Машал".

Динамо

Андрій САХНЕВИЧ:
КРАЩЕ, КОЛИ ВКАЗУЮТЬ НА ПОМИЛКИ

Останнім часом в молодіжній команді "Динамо" швидко прогресує захисник Андрій Сахневич. Його не один раз залучали до тренувань першої команди, а в січні Андрій вперше вирушив на збір у складі колективу Юрія Сьоміна.

— Андрію, які відчуття від двох тижнів роботи в Іспанії?

— Вражень, звичайно, дуже багато. Ми добре попрацювали на цьому зборі. Щодня була ранкова зарядка і два повноцінні тренування. На кожному з них набував чогось нового для себе, адже працював разом із справжніми професіоналами.

— З навантаженнями справлявся?

— Так, але останні три дні не тренувався, оскільки отримав невелике ушкодження — запалилася надколінна зв'язка. Зараз лікуюся в Києві. Сподіваюся, максимум через тиждень почну тренуватися в загальній групі.

— У чому різниця між зборами в першій і другій командах?

— У Юрія Сьоміна все по-іншому: і ставлення, і швидкості. Потрібно значно швидше приймати рішення, грати в один-два дотики.

— Як тобі працювалося з Юрієм Сьоміним, він відзначав тебе в тренувальному процесі?

— Оскільки за амплуа я захисник, зі мною переважно працювали Олег Лужний і Валерій Зуєв. Вони більше уваги звертали на тактику, техніку, вибір позиції. Також були загальні заняття. Слово, працювалося добре.

— Тренери більше хвалили чи вказували на недоліки?

— Для мене краще, щоб вони вказували на помилки, аби я міг робити необхідні висновки.

— Коли ти вийшов в другому таймі проти "Вікінга", вдалося налагодити взаємозв'язок з партнерами?

— Так, це була не перша гра. На тренуваннях, особливо вечірніх, ми багато грали, розділившись на дві команди. Та й раніше я знав майже всіх партнерів, отже, проблем не виникло.

— З ким жив в готелі?

— З Андрієм Ярмоленком. Спілкувався не тільки з молодими гравцями. Колектив в команді хороший, атмосфера чудова. Чудово ладнали з іноземцями — Діакате, Бангурою, один одному допомагали, підтримували.

— Зараз ти знову в молодіжній команді.

— Поки так. Але оскільки мене викликали в молодіжну збірну, 7 лютого вирушаю до Туреччини, де наша команда проведе два товариські матчі. А потім приєднаюся до молодіжного складу, який тренується на Кіпрі.

— У "молодіжку" тебе викликали вперше. Новина стала несподіваною?

— Звичайно. Було дуже приємно, коли до мене в номер зайшов Резо Чохонелідзе і повідомив про запрошення в команду Павла Яковенка. Буду радий проявити себе якнайкраще. Хай це тільки товариський матч, але коли захищаєш кольори своєї збірної — чи то юнацької, чи то молодіжної, а тим більше національної, кожна гра в жовто-синій футболці наче вирішальна.

— У якому режимі зараз готуєшся до сезону?

— Поки виконую індивідуальну програму, а команда проводить товариський матч. Думаю, днями почну тренуватися.

Металург Д

"Металург" Д — "Левськи" (Софія, Болгарія) — 0:1.

"Металург": Дишленкович, Маріо Сержіо, Чечер, Білозор (Прийма, 79), Боавентура (Воловик, 46), Фернандеш (Аракелян, 75), Коритько, Макридіс, Кінгслі (Міщенко, 75), Лазич (Ткаченко, 46), Ситник (Димитров, 46).

Останній контрольний поєдинок на турецькому зборі футболісти донецького "Металурга" провели проти флагмана болгарського футболу — команди "Левськи" лідера поточної першості Болгарії. Проти донецького "Металурга" на поле вийшов основний склад команди.

Болгарський наставник донецької команди Нікола Костов також виставив близький до оптимального склад. Двоє новобранців — Лазич і Коритько — успішно влилися в команду і її стартовий склад. Матч проходив в хорошому темпі. Зустріч була більше схожа на офіційний поєдинок. Арбітр поєдинку не шкодував жовтих карток для гравців, які провинилися.

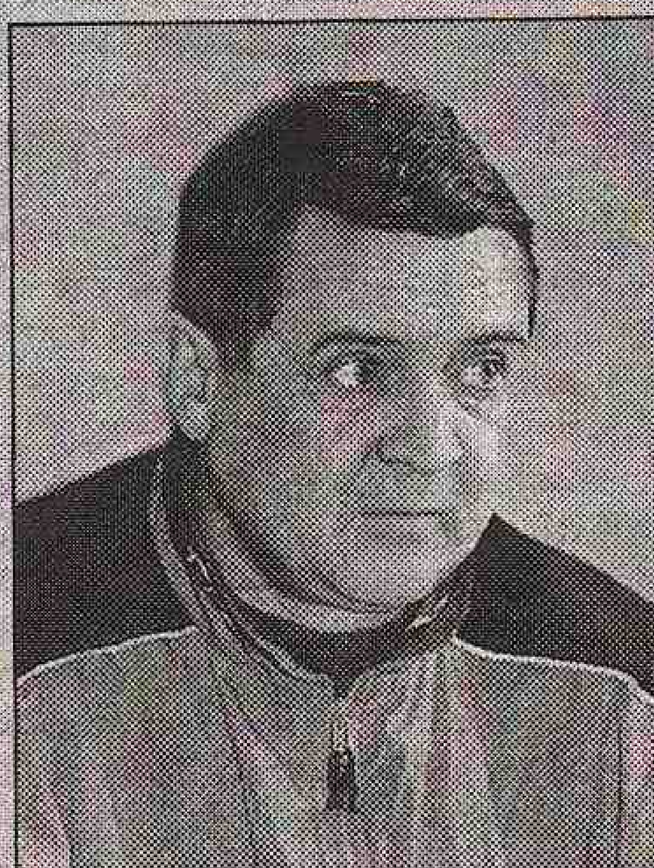
Перший тайм був рівним, можливо, тому, що гравці обох команд тільки набирають оптимальної форми. Друга половина зустрічі проходила за переваги донецької команди. Свої можливості для взяття воріт не використали Санні Еке Кінгслі, Велізар Димитров і Константинос Макридіс. А ось супротивник вичавив максимум зі своїх напівмоментів. В самому кінці поєдинку бразилець Жоазиньо зіграв в стінку з партнером, вийшов на побачення з Дишленковичем і вирішив результат матчу. 5 лютого делегація донецького "Металурга" повернулася в рідне місто.

Підготував Олександр ОЗІРНИЙ.

Дніпро

Володимир БЕЗСОНОВ:
ЗАСМУЧУЄ ТРАВМА ЛЬОПИ, І ТА Ж САМА ПРОБЛЕМА З АЛСІДЕШЕМ

Ні для кого не є таємницею, що дніпропетровський "Дніпро" — з тих команд, які намагаються вдало використати зимові збори й повернути втрачені восени турнірні позиції. Відтак їхня підготовка не може не викликати підвищеного інтересу. Недавно команда повернулася з Ізраїлю. Враженнями ділиться головний тренер Володимир Безсонов.

— Я задоволений тим, як команда готувалася до змагального циклу, — ***говорить Володимир Васильович.*** — В Ізраїлі була чудова погода, ми займалися на якісних полях. Нам вдалося повністю виконати заплановану програму. Хіба що не вистачало хороших спаринг-партнерів, але ігрову практику ми компенсували двосторонніми матчами. Засмучує травма Дмитра Льопи і те, що невелике ушкодження отримав Назаренко. І якщо у Сергія все вже, можна сказати, нормально, то у випадку з Дмитром не виключене оперативне втручання. Залишається у нас та ж сама проблема з Алсідешем, який, через своє ставлення до роботи, пропустив і цей збір.

— Алсідеш знову уникав тренувальних навантажень?

— Футбол — це, перш за все, рух. А він виходив на заняття і стояв, коли всі партнери рухалися, виконуючи тренерське завдання... Я називаю це зривом тренувального процесу. Звичайно, він був звільнений від роботи з командою, і займався окремо.

— Ви вже визначилися з тими футболістами, які не залучатимуться на останній збір?

— Я вже сказав про травмованого Льопу. Найближчим часом має вирішитися питання про доцільність операції. У Самодіна виникли проблеми з ногою, але в ході обстеження нібито нічого не знайшли. І під питанням Алсідеш — не знаю, яке рішення прийме керівництво клубу.

— Кажуть, що на цьому зборі слабко виглядав Бєлик...

— Зараз не буду виділяти, ні слабких, ні сильних — йдуть збори. Але можу сказати, що Олексій ще не набрав необхідних кондицій.

— Що скажете про Боровика?

— Всі наші воротарі — Кернозенко, Боровик, Каніболоцький, Шеліхов попрацювали дуже добре. Недаремно двох останніх викликали в молодіжну збірну.

— Третій збір ви розпочнете без десятка футболістів основного складу, залучених до складу збірних. Наскільки це може вплинути на завершальний етап підготовки команди?

— Гадаю, це ніяк не повинно вплинути на нашу команду. У нас вже запланований контрольний матч на 10 лютого, так що всі гравці будуть працювати паралельно. До того ж, у первинний графік ігор ми додали ще спаринги, щоб компенсувати відсутність матчів в Ізраїлі. Так що зіграємо в Туреччині 6-7 поєдинків.

Олександр ПЕТРОВ.

Відкритий лист

ПРЕЗИДЕНТУ ФФУ Г.М.СУРКІСУ,
ПРЕЗИДЕНТУ ПФЛ С.А.СИРОТІ

ШАНОВНІ ГРИГОРІЮ МИХАЙЛОВИЧУ І СВЯТОСЛАВЕ АНАТОЛІЙОВИЧУ!

Звернутися до керівників найвищих футбольних інституцій країни змушують надзвичайні обставини. Пристрасті, що розгорілися у нашому місті навколо команди першої національної ліги "Десна", сягнули, можна сказати, точки кипіння. І ми, представники футбольної громадськості, цим неабияк занепокоєні. Аж ніяк не можна допустити, щоб команда, яка йде до свого 50-річчя і уже давно стала візитівкою або, як прийнято останнім часом говорити, брендом не тільки міста, а й усієї Чернігівщини, продовжувала залишатися заручницею випадкових у футболі, з неміряними амбіціями, людей або й взагалі зникла з футбольної карти України. Але, на превеликий жаль, такі загрози — сьогоднішні реалії.

Ситуація така: з одного боку, "Десна" після першого кола знаходиться "під лідерами", а з іншого —на сьогоднішній день, коли вже майже всі першолігівські колективи активно готуються до весняного напівсезону, її фактично не існує. І це при тому, що після непростої роботи міська влада чітко визначилася із джерелами фінансування — створено (і це — у наш кризовий час!) приватне підприємство ФК "Десна". Однак, коли про це було повідомлено, представники ПФК "Десна-Партнер", котрі раніше тільки те й робили, що на всі заставки волали про зволікання мерії з прийняттям футбольного клубу, "залягли" на тиждень — і ні пари з вуст.

А справа ось у чому. Передати права та обов'язки учасника змагань серед команд професіональних клубів, які належать футбольному клубу "Десна-Партнер", Чернігівському міському голові та/або Чернігівській міській раді, та/або іншому запропонованому Чернігівською міською радою суб'єкту господарювання — таким було рішення загальних зборів учасників ТОВ "Професійний футбольний клуб "Десна". Зібрання оте датоване 29 листопада. А через день у прямому ефірі ТРК "Україна" президент ПФК "Десна-Партнер" Олексій Савченко, як відомо, заявив, що він "безоплатно дарує футбольний клуб меру і депутатам".

І тут варто наголосити: не секрет, що впродовж останніх років у багатьох містах тамтешня влада відвернулася від футболу. Тож, якби історія з "даруванням" футбольного клубу трапилася деінде, а не в Чернігові, все могло б закінчитися вже на початковій стадії. Мовляв, самі бралися за цю справу, а тепер, власноруч створивши додаткові проблеми, ладні перекласти їх на інші плечі. Чи ж можна так? Тим більше, що надворі — криза. А ось міський голова Чернігова Олександр Соколов пішов конструктивним шляхом. Що ж, він любить футбол не декларативно, по-справжньому. Працюючи на різних керівних посадах упродовж багатьох років усіляко сприяв "Десні". А ще він є чинним капітаном збірної футбольної команди міських голів України. Однак "футболісти-партнерівці", активно проявляючи себе в публічному епістолярному жанрі, не зупинилися навіть перед тим, щоб змальовувати мера ледь чи не "ворогом" футболу. Та, як кажуть, Бог їм суддя.

Тим часом "Десна" — вже друга професіональна футбольна команда, яку за неповних півтора сезону доконує пан Савченко. Нагадаємо: минулорічного літа він благословив дебют у другій національній лізі "Десни-2", а восени, навіть не дочекавшись близького фінішу першого кола, під надуманим приводом поховав її. Вмить були перекреслені старання тренера і футболістів, які, по суті, опинилися на вулиці. Але хіба бодай трішки переймався цим фінансовий скоробагатько? Подібним чином поставився він і до першолігівської "Десни". Не шкодував компліментів на вечірці з нагоди завершення осіннього напівсезону, а невдовзі футболісти були відкликані з відпустки, і їм категорично було сказано: хочеш одержати статус вільного агента — забудь про недоплачене тобі.

Ситуацію ж навколо "Десни" "партнерівці" останнім часом довели до повного фарисейства. Вони явно не очікували, що міська влада все-таки вирішить питання з футбольним клубом. Тож у відповідь на створення нового футбольного клубу "Десна" на ім'я О. Соколова надійшло послання з ось такими дивними рядками: "Просимо роз'яснити, чи означає цей лист, що міський голова та депутати міської ради відмовляються прийняти ФК "Десна"... Нагадуємо, що дарунок ФК "Десна" депутатам міської ради та Вам особисто, мав на меті збереження та подальший розвиток футболу для Чернігова та Чернігівщини, а не пошук посередників". І тут уже, як-то кажуть, без коментарів.

Взагалі, складається враження, пан Савченко бачить Чернігів і себе в Чернігові такими, якими подають їх найняті ним для "походу у мери" політтехнологи. А відображення це неадекватне. І що стосується футболу — також.

Звертаємося ж до вас, шановні Григорію Михайловичу і Святославе Анатолійовичу, оскільки і Федерація футболу України, й Професіональна футбольна ліга, під егідою яких проходять змагання у першій лізі національного чемпіонату, мають свої повноваження. Сподіваємося, що ваше сприяння теж здатне допомогти оперативно "розрулити" нинішню ситуацію, в якій все-таки повинні перемогти здоровий глузд й, перш за все, інтереси численної армії чернігівських уболівальників. Футбол у нашому місті справді люблять. А конструктивне вирішення проблеми нам вбачається у негайній (із врахуванням швидкоплинності заявкового періоду) передачі прав і обов'язків ПФК "Десна-Партнер" новоствореному ФК "Десна".

В підтримку передачі ПФК «Десна-Партнер» новоствореному ФК «Десна»

Під листом підписалися:
М. Ховрин, гравець "Десни" 60-х років;
М. Мандрик, заслужений тренер України;
О. Мороз, уболівальник з 20-річним стажем;
Г. Марченко, суддя національної категорії з футболу;
П. Щедраков, капітан команди "Десна";
С. Вихров, голова федерації футболу м. Чернігова;
С. Анісовець, заступник начальника відділу з питань фізичної культури і спорту облдержадміністрації;
О. Волощук, фанат "Десни" з 1990 року, журналіст;
О. Бабор, гравець "Десни";
В. Чуланов, гравець "Десни";
О. Стецько, начальник відділу з фізичної культури і спорту міської ради;
І. Бобович, гравець "Десни" 1993-2008 р. р.;
В. Круковець, гравець "Десни" 2003-2008 р. р.;
А. Побочий, А. Нагорний, Н. Шульга, Д. Кучеренко, Ю. Бєлінський, Ю. Безкровний, Б. Науменко, Р. Тишкевич та інші вболівальники.

Спроба розібратися

ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ З "ДЕСНОЮ"?

Таке питання варто не лише порушувати, а, напевно, говорити про нього на повний голос. Різні інформаційні джерела поширюють інформацію про те, що чернігівський клуб може навесні припинити виступ у змаганнях під егідою ПФЛ. Чому? Коротко спробуємо нагадати читачам і ввести в курс справи тих, хто про це мало знає, які події відбувалися навколо "Десни" останнім часом.

Президент ФК "Десна-Партнер" ще минулого року "засвітився" на всю країну, зробивши скандальні заяви про корупцію у вітчизняному корпусі арбітрів. Дехто вважав, що це щире зізнання чесної людини, дехто — що спланована акція, спрямована на самопіар. Мовляв, пропіарити захотів себе пан Савченко, аби додати собі дивідендів перед виборами до міської держадміністрації. І та, й інша сторони, щоправда, визнають, що такий крок з боку Олексія Савченка зіграв з ним злий жарт, адже результат відомий — виконком ФФУ прийняв рішення відсторонити президента "Десни-Партнера" від діяльності у футболі на період розслідування справи правоохоронними органами. Після цього, всі знають, прозвучала заява Савченка, що він передасть клуб місту. Що ж відбувається тепер?

Простір навколо чернігівського клубу немовби розділився на два табори. Сили, наближені до міської влади, відкрито заявляють про те, що готові взяти „на поруки" футбольний клуб. Наскільки зрозуміло, представництво футбольного клубу поки що "Десни-Партнера" не беруть активної участі у передачі клубу місту. А точніше, затягують цей процес, мотивуючи тим, що відсутній правовий механізм передачі клубу місту. Навіть неозброєним оком видно, що обидві сторони формально праві. Як же розібратися на чиєму боці істина? Брати до уваги розповсюджену ЗМІ інформацію, що Савченко і його команда заявили про передачу клубу місту лише для того, щоб показати електорату неспроможність місцевої влади зберегти футбол на Чернігівщині і додати собі таким чином дивідендів, не дуже хочеться. Адже позицію клубу "Десна-Партнер" ми поки що не почули.

Та поки місцеві вболівальники, як і ми, думають-гадають, що буде з "Десною" — обличчям футбольної Чернігівщини — місто, наскільки зрозуміло, знайшло структуру, яка готова прийняти клуб; увійти замість "Десни-Партнера" шляхом відповідних юридичних процедур, ім'я яким правонаступництво. Це так зване приватне підприємство "Десна". Відомостей про нього мало, нічого не пояснили нам про нього й у ПФЛ, посилаючись на конфіденційність, допоки це саме правонаступництво нового клубу офіційно не відбудеться. Нам же поки що з неофіційних джерел стало відомо, що ПП "Десна" — це футбольний клуб, керівником якого є рівненський бізнесмен Валерій Коротков, який футбольній громадськості відомий як власник рівненського "Вереса", коли той грав у вищій українській лізі на початку 90-х років.

Ще одним каменем спотикання у передачі Олексієм Савченком клубу міській владі стали наступні факти. Команду Савченка збентежив той факт, що в процесі передачі клуба місту на горизонті вигулькнула третя сторона, оте саме ПП "Десна". А це, мовляв, уже суперечить попереднім домовленостям. В той же час, на загальних зборах ТОВ "Десна-Партнер" було проголошено "за передачу прав та обов'язків учасника змагань серед професіональних клубів, які належать ФК "Десна" ***Чернігівському міському голові та/або Чернігівській міській раді та/або іншому запропонованому чернігівською міською радою суб'єкту господарювання.*** Наявність у документі ось цього самого словосполучення — "суб'єкт господарювання" і став ключовим у позиції міської влади. І виправдовує її поведінку. Протокол засідання зборів "Десни-Партнера" явно засвідчує, що керівництво клубу на чолі з Савченком не проти, аби місто передало клуб іншій структурі, яка візьме це футбольне господарство „на поруки". Та й потім, якщо місто, через тугенький бюджет, на фоні скрутного становища в країні не сидить склавши руки, а шукає спонсорів (і знайшло!), аби зберегти команду для міста, погодьтеся, це вже справа, як воно не звучить патетично, благородна. Ну, знайшла міська влада на заміну "Десні-Партнеру" оте саме ПП, то, може, варто їй сказати спасибі? Головне, щоб те ПП не стало мильною бульбашкою, а гарантом стабільності футбольного клубу "Десна".

А допоки навколо "Десни" триває вся ця тяганина, час заявкового періоду невблаганно спливає. Ось тут уже й виникає побоювання, що футбольне місто залишиться без свого представника на футбольній карті України. Тим більше, що все частіше з берегів Десни надходять різноманітні тривожні звістки. Про те, що при передачі документації місту не передано жодного контракту з футболістами та персоналом; що команда розформована і гравці отримали статус вільних агентів і вже працевлаштовуються в інших клубах...

Ми звернулися до Професіональної футбольної ліги, аби отримати хоч якусь ясність у ситуації. Там нам пояснили, що ні від чернігівської міської ради, ні ПП "Десна" жодних документів не надходило. А 10 лютого спеціальна комісія в складі представників ПФЛ та ФФУ виїде до Чернігова і проаналізує стан справ у футбольному клубі "Десна" безпосередньо на місці. Ми ж обіцяємо, що будемо одним з найперших видань, кому представники комісії прокоментують висновки проробленої ними роботи.

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

Рафаїл ПЕРГАМЕНТ:

ЛЬВІВ НЕ ЖИВ ЗА РАДЯНСЬКИМИ ПРАВИЛАМИ

Цьогоріч львівський армійський футбольний клуб відзначив би шістдесятирічний ювілей. Свого часу цей клуб належав до провідних команд–майстрів СРСР. У його складі виступали чемпіони і навіть учасники чемпіонатів світу. Проте на сьогодні про цю незаслужено забуту команду залишились лише спогади ветеранів і багато, багато "білих плям", які необхідно заповнити. І все це не задля особистої користі, а для збереження львівської спортивної історії. Наші пошуки скерували нас на людину, яка стояла біля витоків армійської команди, ветерана війни і просто доброї людини пана Рафаїла Пергамента, який залюбки поділився своїми спогадами про клуб. Отож маємо нагоду "пірнути" у минуле львівського футболу.

— Пане Пергамент, як було створено львівську армійську футбольну команду?

— Львів після завершення Другої світової війни довгий час перебував без великого футболу, хоча й мав такі команди, як "Динамо" і "Спартак". У цих клубах були свої покровителі в міліції та сфері харчової промисловості. Однак і військові на противагу створили свій колектив. До речі, після завершення Другої світової війни по всьому Радянському Союзу діяла велика мережа спортивних клубів армійських колективів. Були вони в Тбілісі, Ростові, Свердловську, Одесі, Києві та у Львові. Центральним залишався ЦБКА у Москві. Я проходив службу в Старому Самборі, а в Самборі існувала дивізійна команда. Ми їздили на різні показові змагання навіть до Львова. Але, як це часто траплялося в радянському спорті, наш самбірський колектив розформували, і ми разом із Володею Заморьоновим та щеількома товаришами на початку 1949 р. переїхали до Львова, де створили військову команду майстрів Окружного Будинку офіцерів, яка отримала місце в класі "Б". Тренером призначили фахівця з Москви — Казакова. Пам'ятаю, як під зливою ми програли свій перший офіційний матч київським одноклубникам. Було слизько, ми падали, а кияни бігали навколо нас, сміялися, немов із дітей, і забивали голи. Ось що значить гра проти досвідчених майстрів.

— Можливо, із взуттям не вгадали?

— Та ні. Бутси мали непогані. Перед початком чемпіонату ми провели кілька контрольних матчів на хорошому рівні й непогано підготувалися до сезону. Однак тоді у Києві був, мабуть, не наш день. Я сидів у запасі і тільки з наступного матчу став гравцем "основи".

— Передостаннє, 17-е, місце у турнірній таблиці не надто втішне...

— Для нас, молодих футболістів, усе було нове — і тренування, і матчі. Тоді команди проводили так звані спарені матчі. Із суперником доводилось змагатися через два дні. Нам бракувало досвіду, та й майстерність бажала кращого. Однак я вважаю, що команда, попри невтішний результат, пристойно провела свій дебютний сезон. Ми сім матчів завершили на свою користь — стільки ж унічию й у двадцятьох поступилися. Керівництво нас особливо не критикувало, але й преса не хвалила.

— Які мав можливості Львів у порівнянні з іншими містами?

— Вважаю, що все було однаково, на хорошому рівні. У Львові тоді існувала ще одна команда – "Спартак". Цей колектив складався із більш досвідчених футболістів, і вони вважалися сильнішими. Шефство над нами взяв генерал-полковник, начальник політвідділу зі штабу округу. Гравців забезпечили усім необхідним. Пам'ятаю, що на той час ми отримували доволі високу зарплатню, було санаторно-курортне харчування, а в день матчу і після гри кожному футболісту додатково видавали по 40 крб. Проживали ми у різних місцях. Спочатку — в приміщенні Воєнторгу (вул. Дорошенка. — ***Прим. авт.)***. На першому поверсі було швейне ательє, на другому — школа кухарів, де нам готували дуже смачну їжу. Ікру ложками не їли, але й не голодували. Опісля нас переселили в казарми Політучилища, так би мовити, поближче до дому. Хлопці — неодружені, тож на умови не скаржились. До речі, першим із наших одружився Саша Коростильов, який нещодавно відійшов на вічний спочинок. Шкода, що наше покоління, переживши стільки випробувань, сьогодні залишається в тіні.

— Яким був ваш шлях до Львова?

— Призовники виручали армійську команду. Я прибув із Ростова, де з чотирнадцяти років вчився в дитячій футбольній школі "Динамо" бігати за м'ячем. Отож необхідні навики мав. Пізніше воював на фронті. Отримав поранення, але дійшов до Праги. Після війни залишився на Львівщині, в Устриках Дольних (тепер територія Польщі. — ***Прим. авт.)***. Наш Другий мотострілковий полк стояв у Добромилі. Ось так через армію я став львів'янином.

— Хочеться знати про команду ОБО якомога більше...

— Постійного у нас нічого не було. Що вдалося придбати, тим і тішилися. З бутсами завжди були проблеми. У перший рік ми виступали в червоних майках і гетрах та чорних трусах. До речі, на грудях з лівого боку була п'ятикутна зірка. Кожен футболіст після матчу обов'язково прав свою форму. В армії панував порядок.

— На якому стадіоні ОБО проводив домашні матчі?

— Тоді Львів був переповнений спортивними аренами. Польські клуби залишили після себе усе господарство. Армія обрала для своїх потреб стадіон "Погоні", де зараз знаходиться плац стальної дивізії на вулиці Стрийській. "Спартак" виступав через дорогу — на грищі "Чарних". До речі, одного разу, я сидів на трибуні, до мене підійшов незнайомець і сказав: "Я — господар цього стадіону"! Я зі здивування аж викрикнув: "Як це так?" А виявляється це була правда, бо Львів не жив за радянськими правилами. Переважала приватна власність. Із 1950 року наша команда перебралася на територію нинішнього СКА, де футболістам створили належні умови для тренувань і відпочинку. Команду очолив новий тренер Тучков Геннадій Іванович. Він був "цеесковець", непогано грав у футбол, але — малокультурний. Тому у Львові не зумів знайти спільної мови з багатьма футболістами, а ми були гонорові і не збиралися поступатися своїми інтересами. Я з ним не зійшовся характером. Тренер не взяв мене на гру в Одесу, і на цьому моя футбольна кар'єра завершилась. На прощання ми потисли один одному руки. Я здав форму і повернувся в армію, про що і досі не шкодую. Адже я від командира взводу дослужився до командира 56-го мотострілкового полку в чині полковника. Та, повертаючись до футболу, відзначу, що ми були фізично сильними й витривалими футболістами із хорошим веденням гри. Команда доволі непогано виступала, але вже без мене. Одного разу я прийшов на стадіон у ролі глядача. Ось тоді зрозумів, ким я став для львів'ян. З мене реготали контролери, бо я встав у чергу за квитком. Мовляв, для заслужених людей вхід вільний. Не те, що зараз. Та я не зганьбив свого доброго імені, ні честі офіцера. Бо умів шанувати себе, інших і порядок. Проте після цього я жодного (!) разу не прийшов на матчі своєї команди. Віддав перевагу армії та сім'ї. До речі, зі своєю доброю і лагідною дружиною Ядвігою живемо разом із 50-го року. Виховали гарну дочку і продовжуємо приділяти увагу правнукам.

Команда ОДО (Львів), липень 1949 р. Зліва направо: Захарян, Чулков, Сергєєв, Дудкін, Пергамент, Гагинський, Проскуров, Коростильов, Заморьонов, Мельников, Тарасов.

— Що із футбольної практики найбільше вам запам'яталося?

— Матч у Хмельницькому, який тоді називався Проскурів. Отож м'яч залишив межі поля, я нагнувся, щоб ввести його в гру, а захисник — років під сорок, здоровий дядько — зі всієї сили "заїхав" мені коліном у голову. Я ледь ока не позбувся, але обійшлося. Та найцікавіше трапилось, коли наша команда перебувала на зборах. На початку 50-го року в Ташкенті зібрали в піхотному училищі усі (!) армійські команди для тренувань. Прибув на перегляд і головний тренер Збройних Сил. Спека за "40", але треба грати. В одному з матчів арбітр вигнав з поля нашого воротаря. Я зайняв його місце. У молодості я грав ще й у баскетбол. Тож мав хороші навики тримання м'яча у руках. Ми не програли жодного матчу, а я не пропустив жодного м'яча. Мене навіть хотіли відделегувати у ворота...

— Рафаїле Федоровичу, представте, будь ласка, нашим читачам гравців команди вашої молодості...

— Чалишев — здоровий хлопець і хороший воротар, передчасно пішов зі спорту; Мельников Микола – став першим серед тих, хто стояв у "рамці"; Глижан Георгій — півзахисник і веселун, жив у Львові, але виїхав до Грузії; Проскуров Анатолій – дуже відповідальний, центральний захисник; Тарасов Віктор – москвич, лівий або центральний захисник, капітан команди; я виступав на місці правого захисника під номером "2"; Довжанський Мирон — півзахисник, Захарян Леон — ми його називали веселий вірменин, правий крайній нападник; Коростильов Олександр — душа і мотор команди, витривалий півзахисник; Корчагін Павло — правий крайній півзахисник; Чулков Федір — півзахисник; Дудкін Микола — хуліганистий москвич, центральний нападник; Заморьонов Володимир – користувався великою повагою у колективі, інтелігент, був правим інсайдом; Кащеєв Степан — повністю віддавався спорту, лівий інсайд; Сергєєв Олександр — нападник, у футбол грав, як хотів, і це нікому не подобалось; Болквадзе — правий інсайд і Гагинський Олександр — нападник; тренери: Казаков – діловий і вимогливий, міг понюхати пляшку з-під "ситра"; Тучков — більше "стрибав" по верхах, тому популярністю серед гравців не користувався. Уболівальники фанатично підтримували нас і "Спартак". На кожній грі — повний стадіон глядачів. Що було, те було, але того вже не повернути.

— Тоді Львів мав дві команди, і тепер подібна ситуація...

— Знаєте, що я скажу: для Львова команд забагато! Треба зосередитись на одній, але сильній. Так було й тоді. Я з великою повагою ставлюся до "Карпат" і ФК "Львів". Однак результати самі говорять про ці клуби. Та ще не розумію, чому за українські клуби виступають всілякі "бум-бум-боми". Ми повинні будувати свою історію на відданості футболістів та патріотизмі до міста, у якому живемо. Радянську владу хоча й критикують, бо й там не було усе добре, але був порядок і впевненість у завтрашньому дні. Тоді спорту приділяли надзвичайно багато уваги і коштів.

— Львів подарував світу чимало видатних особистостей. Що, на вашу думку, цьому сприяло?

— Відданість та любов до рідного міста. Люди вміли цінувати те, що було під рукою, і більше думали про власне майбутнє. Візьміть для прикладу Михайла Ходукіна, який сам був порядним сім'янином і виховав двох чудових синів, а Казімєж Гурський став одним із тренерів зі світовим іменем. Прикладів більше, ніж достатньо.

Олександр ПАУК.

Гра в особах

Віктор ЗАСУХА: ЩАСЛИВИЙ В ЖИТТІ Й У ФУТБОЛІ

Минулої осені він відсвяткував свій ювілей в широкому колі близьких і друзів. Були теплі вітання, сердечні здоровлення та щирі побажання. Звісно, настав час і проміжні підсумки підбити, оглянутися в минуле. Тим паче, що позаду в нього, Віктора Петровича Засухи, відомого футбольного судді та діяча, багатий на події та звершення шістдесятирічний життєвий шлях.

Віктор Засуха (крайній праворуч) в складі вищолігової суддівської бригади чемпіонату України.

"ФУТБОЛ І ЛЕГКА АТЛЕТИКА БУЛИ СУПУТНИКАМИ В МОЇЙ МОЛОДОСТІ"

— Народився я в історичному селі Митниця, що на Васильківщині і, судячи з усього, сама доля визначила мені футбольне майбутнє. Чому? Бо зростав я в оселі, що причепурилася навпроти сільського стадіону. Не дивно, що весь вільний час непосидюче хлоп`я проводило там: шкіряний м`яч зачарував мене змалечку й на все життя! Ще й чотирнадцяти не виповнилось, як почав грати за рідне село в чемпіонаті району. Можливо, тому, що наше покоління повоєнних хлопчаків змужніло швидше звичайного; в більшості селянських родин юнаки в ті роки були за повноцінного господаря... Любов до футболу виявилася такою сильною, що жодні перешкоди відбити бажання грати не змогли. Приміром, на регулярні тренування до райцентру я бігав за вісім кілометрів. Саме бігав, а не просто ходив. Прибіжу, бувало, запарений на стадіон, і мій перший тренер Анатолій Іванович Афанасьєв, співчутливо поглянувши на спітніле обличчя та мокру, немов після зливи, сорочку, спробує відмовити від інтенсивної розминки. Однак я впертий, бо хочу тренуватися разом з усіма, тому й накручую довкола футбольного поля додаткові маршрути. Зате — в команді!.. Нинішня молодь, можливо, дивом пройметься, дізнавшись про навантаження, що випали на долю її ровесників піввікової давнини. Але ми й справді зростали щасливими! Бо воістину дружною була велика селянська родина — у Віри та Петра Засух зростали десятеро дітей — вісім дочок і двоє синів, — і всі вони горою стояли одне за одного, усіляко допомагаючи та підтримуючи братів і сестер. А, втім, такими взаєминами славилася й вся тогочасна Україна — сьогоднішні розбрат і лицемірство з`явилися значно пізніше... Хороша фізична основа, щедро закладена природою і зміцнена регулярними тренуваннями, неабияк допомогла мені в житті, а в студентські роки навіть вивела в чемпіони. На зламі шістдесятих і сімдесятих років минулого століття навчався я в Московському енергетичному інституті і постійно брав участь в особливо популярних тоді легкоатлетичних естафетах. Якось мені довелося бігти найдовший етап — 1600 метрів, причому за складних обставин: прийнявши паличку шістнадцятим, я приніс її на фініш п`ятим. На це звернув увагу тренер союзної легкоатлетичної "молодіжки" Яковлєв і запросив мене до своєї групи. Так і чергував я впродовж усіх студентських років: серйозні заняття легкою атлетикою з регулярними виступами в складі факультетської футбольної команди. Повернувшись додому, продовжив легкоатлетичні заняття в нині покійного тренера Валерія Клименка. Брав участь в п`яти марафонах, зокрема в Калінінграді і Ташкенті, а також у кількох 20-кілометрових забігах у Києві, Кривому Розі та Волгограді, став союзним чемпіоном у цій дисципліні і багаторазовим чемпіоном України з п`ятиборства комплексу "Готовий до праці та оборони"... Однак футбол не відпускав і зрештою-таки остаточно взяв гору в цьому дивовижному протистоянні таких різних спортивних уподобань.

"МОЇМИ НАСТАВНИКАМИ БУЛИ ФУТБОЛЬНІ АВТОРИТЕТИ ЖИЛІН, БАЛАКІН І ВИХРОВ"

— Свого часу забезпечував хлопчаків Митниці м`ячами мій тодішній кумир, а потім і друг Василь Прохоренко. Старший від мене на десять років, він був і чудовим гравцем, і справжнім симпатиком футболу. Дослужився до полковника, до речі, чистої душі людина. Прохоренко й відкрив для нас київське "Динамо". Біба, Лобановський, Мунтян, Рудаков та інші стали для кожного з сільських юнаків яскравим взірцем для наслідування. Роки спливали, а футбольна пристрасть не вщухала. Попри те, що змагатися доводилося здебільшого на районному рівні. Аж 26-річним я приглянувся славнозвісному Жиліну, який тренував фастівський "Рефрижератор". Аби вийти на заміну наприкінці матчу бодай на десять-п'ятнадцять хвилин, я знову бігав, тепер уже з Митниці до Фастова і назад, а це — 27 кілометрів!.. Доля й тут виявилася прихильною до мене: на одному з матчів республіканської першості тренери "Рефрижератора" відрядили "вічного резервіста" в помічники до першого українського судді міжнародної категорії Миколи Балакіна. Після фінального свистка він і сказав мені пророчі слова: "Футболіст ти так собі, зате в суддівстві можеш досягти чималого". Микола Миколайович був людиною щирою і справедливою, дивовижно приємною і життєрадісною. Як і я, дуже любив українську пісню, мав чудовий голос. І от ця велика людина з іменем взяла сільського парубка під свою опіку! Три роки навчав він мене суддівської справи, приділяючи уваги та зусиль навіть більше, ніж рідному синові Сашку. 1978 року я дебютував у республіканській першості КФК, а невдовзі отримав звання судді республіканської категорії. Наступного року пройшов атестацію на всесоюзних зборах, а 1980-го почав допомагати арбітру в друголігових матчах чемпіонату СРСР. Саме тоді моїм черговим наставником став інший легендарний арбітр і науковець Костянтин Вихров. Інтелігент, професіонал, воістину висококультурна людина, він долучив мене до високого світу мистецтва, і я безмежно вдячний Костянтинові Львовичу за безцінну науку і правдиву школу життя... Так склалося, що чверть століття я поєднував активну футбольну практику з роботою за спеціальністю в народному господарстві. Працював головним енергетиком і головним інженером на заводах і в трестах, керівником високого рангу, а в 1983 — 1984 роках як начальник групи радянських фахівців допомагав будувати соціалізм монгольським колегам. Однак і там про футбол не забував. Пишаюся тим, що навіть судив фінал Кубка Монголії в Улан-Баторі! Тож і не дивно, що привіз на Батьківщину не лише специфічні спогади та непересічні нагороди, а й спеціальне послання Міністерства закордонних справ СРСР до керівництва союзної Колегії суддів: товариш Засуха, наголошувалося в ньому, продемонстрував у Монголії неабияку суддівську кваліфікацію, тому може підсилити й вітчизняний суддівський корпус...

"КОЛИ СТАЄ НЕСТЕРПНО ТЯЖКО, БЕРУСЯ СТОЛЯРУВАТИ — ДЛЯ МЕНЕ ЦЕ НАЙКРАЩІ ЛІКИ"

— Починаючи з 1985 року, я повністю присвятив себе ремеслу футбольного судді й аж до 1996 року виходив на поле зі свистком або сигнальним прапорцем. Проводив здебільшого матчі першої ліги, хоча доводилося працювати й на вищолігових національних турнірах. Траплялося всякого, але зосталися в пам'яті, насамперед, зустрічі з цікавими людьми, котрих у футболі, слава Богу, завжди було багато. 2000 року перейшов на постійну роботу до Федерації футболу рідної Київщини — першим заступником голови і виконавчим директором. Щасливий, що доклав і своїх зусиль до того, щоб наш футбольний регіон, очолюваний Олександром Тютюном, вийшов на передові позиції в Україні. Мали ми й сьому команду професіонального чемпіонату країни, і віце-чемпіона та кубкового тріумфатора серед аматорів, і лауреатів "Шкіряного м`яча"... Душа радіє, коли усвідомлюєш, як багато зроблено за ці роки. Отже, недаремно й ми живемо на благодатній українській землі... Либонь, я й справді щаслива людина, бо з однаковою радістю поспішаю на роботу і повертаюся з неї додому: і там, і там маю щирих і незрадливих друзів. А родина моя невелика, зате міцна й дружна: молода дружина-красуня Ольга Миколаївна, двоє самостійних і заможних синів, а головне — чарівна внучка Аня... Зрозуміло, що весь свій ентузіазм і досі присвячую футболові. Хоча й на дозвіллі нудьгувати не вмію: полюбляю готувати страви й вигадувати все нові й нові блюда, облаштовувати святкові столи й просто веселити людей. А вже коли стає тяжко на душі, сховаюся в повітці й візьмуся за не менш улюблену справу — столярську: це заспокоює краще, ніж будь-які ліки... Що побажаю своїм юним колегам-арбітрам? Насамперед — упевненості в собі та фахової незалежності. Бо наші футбольні судді, як правило, чудово підготовлені теоретично та фізично, та чомусь не в ладах з моральнопсихологічним фактором. Якщо вони викинуть з голови всілякі дурниці, а пам`ятатимуть лише передматчеві настанови фахівців, то й ціни їм насправді не буде...

Валерій ВАЛЕРКО.

ЛИЦАР БЕЗ СТРАХУ І ДОКОРУ

Два роки тому Філіп Коку провів 187-й і останній матч у складі ПСВ, а зараз повернувся у команду як помічник виконуючого обов'язки головного тренера Дуайта Лодевегеса. У 2007 році Коку допоміг ПСВ виграти першість Нідерландів утретє поспіль, після чого вирушив догравати у Катар. У минулому сезоні ПСВ вдалося відстояти чемпіонський титул, проте в поточній кампанії "Ейндховен" поки розчаровує. На даний момент команда займає лише п'яте місце, відстаючи від лідера "Алкмаара" на 15 очок. Минулого тижня тренерський місток ПСВ покинув Хууб Стевенс, якого на тимчасовій основі замінив Лодевегес.

"Для мого розвитку дуже корисно, що я суміщаю ці пости зі здобуттям освіти, — повідав 38-річний Коку. — Тренерський сертифікат допоможе мені одного разу самостійно очолити команду. Незважаючи на багатий досвід і знання, отримані мною в ході ігрової кар'єри, мені необхідно багато чого навчитися, щоб займатися тренерською діяльністю. Отож, я хочу присвятити якийсь час своєму розвитку. Я був залучений у футбол найвищого рівня впродовж довгих років, що є само по собі прекрасною школою. В ролі помічника головного тренера я постараюся передати свій досвід і бачення гри футболістам".

В історії голландського футболу Філіпа Коку слід визнати постаттю не менш, ніж героїчною, — універсала, чия фантастична гра, що не сприймає опортуністичного, компромісного ставлення була б цілком гідна лягти в основу змістовної лінії якогось агітаційного, ідеологічного твору. "Залізному" Коку незнайома жалюгідна суперечність і роздвоєність сучасного голландського, та й не лише голландського гравця, що успішно тринькає вільний час, ризикуючи атрофувати значну частину головного мозку, на дискотеки або, тим більше, з самовдоволеним виглядом сидіти в офісах свого клубу, годинами вимагаючи змін матеріальних умов професійної угоди на свою, природно, користь. Коку чужий меркантильний і, просто кажучи, споживацький інтерес до гри. "Футбол має належати футболу", — так одного разу висловився незмінний лідер "помаранчевої збірної".

ПАРАЛЕЛЬНО З ВАН ДЕР САРОМ

День 29 жовтня 1970 року ввійшов в історію футболу Нідерландів одразу двома помітними датами. У містечку під назвою Вурхаут з'явився на світ легендарний воротар "помаранчевої збірної" Едвін ван дер Сар, а в цей же самий час у місті Ейндховен лікарі прийняли пологи в недалекому майбутньому його партнера по національній команді Філіпа Коку. Чи не дивно, що ці футболісти, навчені футбольним досвідом, голландські "зубри" залишалися в обоймі національної команди до 36 років, передаючи навички і майстерність своїм молодшим товаришам по збірній?

Філіп, за його ж словами, із раннього дитинства став осягати ази футбольної науки. Залучати ж улюблене чадо до прекрасного, якщо так можна висловитися, "з пелюшок" почав батько нашого героя — Пітер Коку. Цікаво, що в молоді роки, голова сімейства сам намагався грати на любительському рівні, але не досягши на відміряному Богом спортивному шляху особливих успіхів, розважливо вирішив: першовідкривачем прізвища Коку на карті футбольного світу має стати його син. Принцип спадковості, що зіграв основну роль в кар'єрі і долях багатьох інших "помаранчевих" зірок різних років (Куман, ван Бастен, Клюйверт), спрацював безвідмовно.

Втім, робити свої перші кроки на футбольному полі Філіпу довелося не в Ейндховені, а в невеличкому населеному пункті поблизу Арнема, куди родина Коку переїхала, коли хлопчикові виповнилося лише два роки. Про той час відомо, відверто кажучи, небагато. Голландський майстер взагалі не великий любитель розповідати про себе, природно спростовувавши вислів одного нашого класика, що відзначив якось, що про все людина може говорити з цікавістю, але з апетитом — лише про себе. Філіп інший — він неговіркий.

Відомо, що кумиром молодого Філіпа був не хто інший, як Франк Райкаард, чию манеру поведінки на полі він частково намагався наслідувати. А першим клубом Коку стала любительська команда AFC '34, де розумного, універсального гравця вчасно помітили представники "Алкмаара". Із цим нині процвітаючим клубом Філіп і пов'язав себе професійними зобов'язаннями, підписавши перший у своєму житті справжній контракт у віці сімнадцяти років...

Талант Коку, його унікальне трактування гри, вміння підтримати командну гру елегантними пасами видавали в ньому надзвичайно здібного молодого гравця, перебування якого в другому дивізіоні було, щонайменше, просто несолідним. Філіпа, який вийшов на новий виток еволюції, придбав "Вітесс". Для Коку це був воістину безцінний досвід. Адже саме тут особливо нікому не відома молода людина провела, звернувши на себе увагу, три кампанії в Кубку УЄФА: Коку освоївся на кількох позиціях одразу і під керівництвом відомого Херберта Неуманна після п'яти сезонів виріс в одного із найсильніших голландських футболістів внутрішньої першості. І саме у "Вітессі" тезка одного французького короля викував свою знамениту зброю — здатність до перманентного пресингу на кожному клаптику поля.

Офіс клубу з Арнема атакували представники найкращих команд не лише Голландії, але й Європи. "Фейєноорд" та лондонський "Арсенал", амстердамський "Аякс"... Цікаво, що делегати столичного колективу двічі намагалися підписати "вітесську перлину", але двічі, не погодивши ціну на гравця, задовольнялися нічим. Доречно зауважити, що тодішній тренер "Аякса" Луї ван Гаал не залишить надію придбати Коку й надалі. Невипадково, що, очоливши "Барселону" у переддень сезону 1997/1998, голландський "чарівник", ледь влаштувавшись на новому місці роботи, насамперед зажадає від керівництва каталонської команди терміново придбати йому Коку.

ФІЛІП КОКУ
Дата народження — 29 жовтня 1970
Місце народження — Ейндховен, Північний Брабант
Громадянство — Нідерланди
Зріст —182 см
Вага — 74 кг
Позиція — півзахисник

КЛУБНА КАР'ЄРА

1988—1990	АЗ Алкмаар	50 (7)
1990—1995	Вітесс	137 (25)
1995—1998	ПСВ Ейндховен	95 (31)
1998—2004	Барселона	205 (31)
2004—2007	ПСВ Ейндховен	94 (23)
2007—2008	Аль-Джазіра	17 (4)

НАЦІОНАЛЬНА ЗБІРНА

1996—2006	Нідерланди	101 (10)

ДОСЯГНЕННЯ
Чемпіон Голландії — 1997, 2005 (ПСВ)
Володар Кубка Голландії — 1996, 2005 (ПСВ)
Володар Суперкубка Голландії — 1996 і 1997 (ПСВ)
Чемпіон Іспанії — 1999 (Барселона)
Володар Кубка Іспанії — 1998 (Барселона)
Володар Суперкубка Європи — 1998 (Барселона)

НЕПОМІТНИЙ, АЛЕ НЕЗАМІННИЙ

Візуально гра голландця не зазнала особливих зміні. У ПСВ, як і у "Вітессі", він не мав "прикріпленого" амплуа, встигаючи відпрацьовувати у центрі півзахисту, на лівому фланзі, у захисті і навіть на позиції відтягнутого форварда! Його гарматні удари з лівої ноги, як і раніше, приховували смертельну небезпеку, а вміння продуктивно підключатися до розіграшів стандартних положень, виставляючи гравців оборони суперників брабантського клубу в абсолютно непрезентабельному вигляді, захоплювало.

У команді, укомплектованій футболістами калібру Артура Нумана, Япа Стама, Будевейна Зендена і Рональдо, загубитися на місці Філа міг би гравець і з гучнішим ім'ям! Однак саме Філіп повів за собою партнерів. Коку "гриз" газон стадіону "Філіпс", встигаючи битися за кожен м'яч, із однаковим успіхом беручи участь як в оборонних, так і в наступальних діях свого клубу, в будь-якій ролі, в будь-якому амплуа демонструючи розуміння футболу на найвищому рівні. Дещо прикро, щоправда, що досягнення клубу з Ейндховена в турнірах Ліги чемпіонів і Кубка УЄФА відчутно різнилися з тими результатами і, простіше кажучи, якістю гри, що демонстрував ПСВ на внутрішній арені (Коку став чемпіоном і володарем Кубка Голландії).

Дедалі більше утверджуючись у званні одного з найсильніших гравців Голландії, Коку підійшов до початку пам'ятного французького мундіалю в оптимальних кондиціях. Про талант Філіпа говорили, затамувавши подих, хоч і описати його у всіх градаціях і проявах не змогла б, як на мене, навіть людина, від природи наділена найбагатшою уявою. Мабуть, порівняно із аристократизмом Бергкампа, граціозністю Клюйверта і легкістю Овермарса, гра нашого героя і не здавалася вершиною вишуканості, але вона була надійною, а для команди, що часто оголяє тили в пориві футбольної імпровізації, це було найважливішим. Непомітний, але разом з тим і незамінний.

ЛЮДИНА ТОТАЛЬНОГО ФУТБОЛУ

Він провів усі сім поєдинків у фінальній стадії Кубка світу-98, відзначився голами у зустрічах із Південною Кореєю та Мексикою і цілком справедливо увійшов до числа найкращих футболістів голландської збірної за підсумками всього турніру. Єдиною, мабуть, тінню розчарування був півфінальний матч Нідерландів з Бразилією. "Помаранчеві" справді виглядали краще, але каменем спотикання для неймовірно амбітної команди, вкотре вже стала серія післяматчевих пенальті.. Коку підійшов до позначки, але завдав удару дуже слабко. Його невдача, разом зі змарнованою спробою Рональда де Бура, в результаті і завадила команді зіграти у вирішальній зустрічі мундіалю.

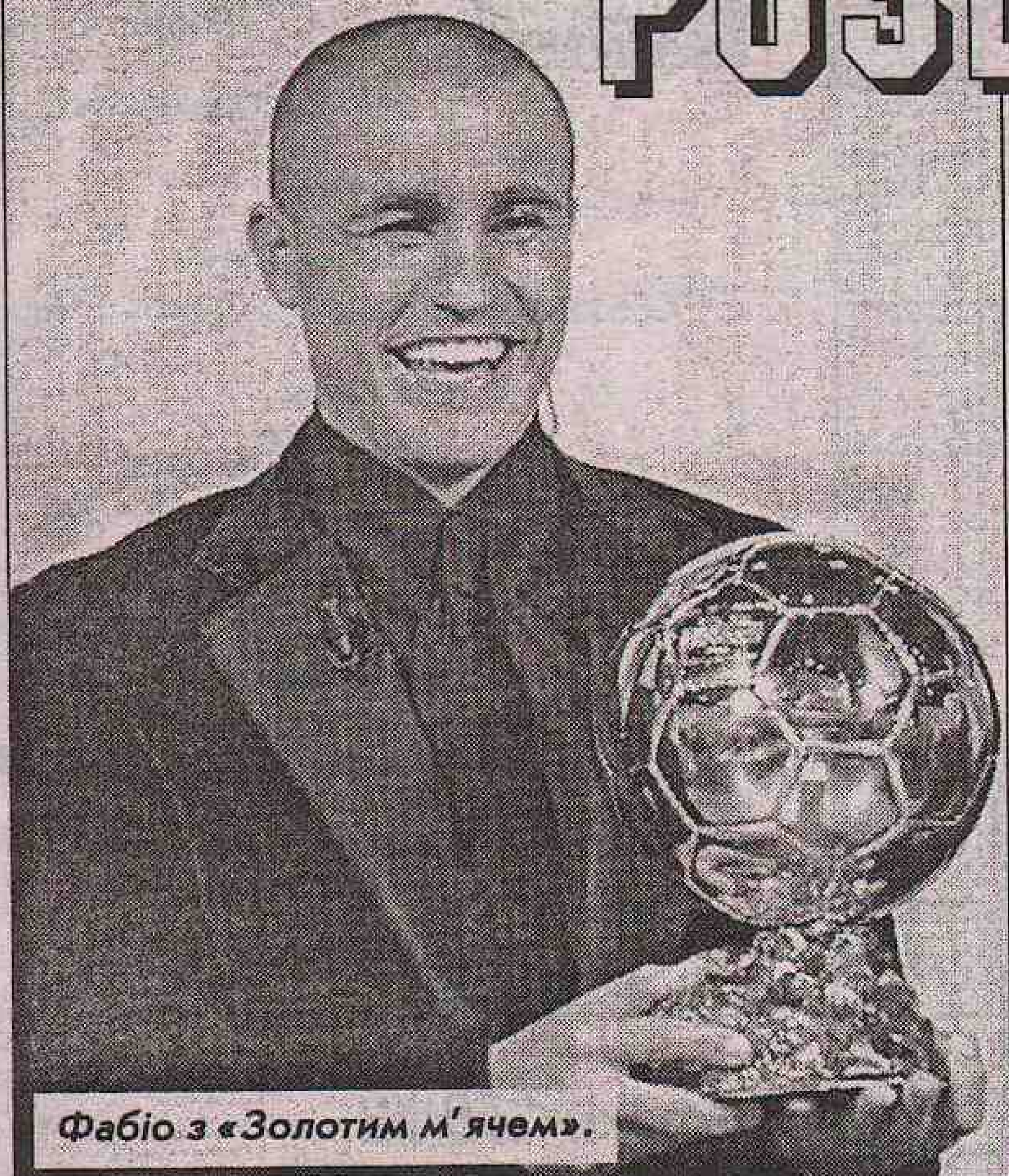
Потім у кар'єрі Коку була "Барселона". Не таємниця, що з приходом ван Гаала трансфертна політика каталонського суперклубу зазнала очевидного перекосу в бік залучення до табору команди гравців голландського походження. По-різному склалися долі тих, хто почав втілювати новий фундаментальний підхід до питання комплектування "блаугранас". Хтось, на зразок Рональда де Бура і Будевейна Зендена, виявився "чужим серед своїх" і змушений був піти команди, залишивши про своє перебування у ній вельми нетривалі спогади. Були, безперечно, приклади й іншого ґатунку, де вище за всіх слід було б поставити Коку. "Лицар без страху і докору", гравець, що заслужив любов і шану трибун "Камп Ноу", який одягнув на себе капітанську пов'язку обожнюваного в Каталонії клубу.

Він застав два пришестя ван Гаала, вистояв у важку для славетного колективу годину "царювання" Хосепа Нуньєса і разом з клубом, якому віддав майже 6 років, пережив своєрідну "ренесанс-реабілітацию" із приходом до "Барси" Франка Райкаарда. Але.. Лише подумати, футболіст такого класу грав за рекордно низькі 450 тисяч євро на рік. Не відчуваючи дискомфорту, або, принаймні, не показуючи цього на людях, жодного разу не підійшовши до президента Лапорти з претензіями і не опустившись до шантажу заявами у пресі. Влітку 2004 сторони, не зумівши виробити загального підходу до умов нової угоди, розлучилися. Коку повернувся до ПСВ, щоб ще раз здобути подвійний успіх — у 2005 році виграти і чемпіонат, і кубок країни.

У 2007 році Філіп поїхав догравати в арабську "Аль-Джазіру", мабуть, ще за рік заробити стільки, скільки він не доотримав у "Барселоні". Коку в плані ставлення до своєї професії (та й не професії навіть, а покликання) і досі зберігає спорідненість із романтичною епохою 70-х — епохою "тотального футболу". Він сам, напевно, маючи універсалізм голландського майстра, людина "тотального футболу", що затрималася, як не дивно про це казати, із власним народженням років так на двадцять.

Олеся ЮРИНЕЦЬ.

Фабіо з «Золотим м'ячем».

РОЗВІНЧАННЯ ДИТЯЧИХ МРІЙ

Любов до футболу Фабіо Каннаваро передалася від батька, який виступав у Серії С1, захищаючи кольори команди "Кампарія". У футболі Каннаваро-старший особливих успіхів не досяг, якщо, звісно, не враховувати того, що він став батьком і першим тренером майбутньої суперзірки.

В дитинстві маленький Фабіо захоплювався атакувальними діями. Коли він у віці 11 років (доволі пізно, як для спортсменів, що мають такі досягнення) записався на тренування до дитячої футбольної школи "Наполі", то мріяв стати супернападником, як його кумир Дієго Марадона. Окрім тренувань, футбольна школа надавала дітлахам можливість безкоштовно відвідувати матчі у якості м'яченосців. Так, бігаючи вздовж бокової лінії поля, Каннаваро подавав снаряди і регулярно спостерігав за діями Марадони, а потім днями безрезультатно намагався повторити ті дива, що зблизька бачив наяву у виконанні свого кумира.

Повне ім'я: Фабіо Каннаваро
Дата народження: 13 вересня 1973 (35 років)
Місце народження: Неаполь, Італія
Зріст — 176 см
Вага — 75 кг
Позиція: центральний захисник
Клуби:

Роки	*Клуб*	*Ігри (голи)*
1992-95	"Наполі"	58 (1)
1995-2001	"Парма"	212 (4)
2002-04	"Інтернаціонале"	50 (2)
2004-06	Ювентус	74 (6)
2006- ?	"Реал" (Мадрид)	18 (0)

Національна збірна:

1997	Італія	105 (1)

ДОСЯГНЕННЯ

Чемпіон Європи (молодіжна збірна): 1994, 1996.
Віце-чемпіон Європи: 2000.
Володар Кубка УЄФА: 1999.
Володар Кубка Італії: 1999, 2002.
Володар Суперкубка Італії: 1999.
Чемпіон світу: 2006.
Чемпіон Іспанії: 2007.
Кращий футболіст світу за версією FIFA: 2006.
Кращий футболіст світу за версією "World Soccer": 2006.
Володар "Золотого м'яча" (кращий футболіст Європи): 2006.
Кращий футболіст чемпіонату світу: 2006.
Футболіст року в Італії (2006).
Кавалер ордена "За заслуги перед Італією" (2000).
Офіцер ордена "За заслуги перед Італією" (2006).

Але тренерам футбольної школи "Наполі" вдалося вбити дитячу мрію Фабіо і мало не силоміць зорієнтувати хлопця на гру в обороні. Сьогодні можна сказати, що їм вдалося взяти участь у підготовці нетипового суперзахисника. Маючи 175 сантиметрів зросту, Каннаваро багато працював над своєю фізичною готовністю, шляхом довгих та виснажливих тренувань покращував свою швидкість, витривалість та здатність високо та вчасно стрибати, що, безумовно, знадобилося б форварду. Проте, як з'ясувалося, захисникові теж не обов'язково бути стіною! І козирі оборонець може мати ті самі, що й форвард, і може їх успішно застосовувати як проти велетнів, так і проти швидких негабаритних технарів. Звичайно, цей факт не є дивовижним відкриттям, проте таких яскравих тому доказів, як Фабіо Каннаваро, пригадати можна зовсім не багато.

ВДАЛЕ ЗАСВОЄННЯ НОВОЇ РОЛІ

Серед захисників кумирами Фабіо стали Мальдіні й Костакурта, що виблискували в захисті "Мілана". Тоді наш герой і уявити собі не міг, що колись разом із Мальдіні триматиме Кубок світу!

Все починалося дуже скромно, щоправда, прогрес на фоні кар'єри батька був величезним. Фабіо відразу опинився в Серії А! Дебют у складі першої команди "Наполі" відбувся в матчі Кубка Італії проти "Модени", коли він вийшов для підсилення захисту на 80 хвилині зустрічі (тоді нічого особливого на полі не сталося). На той момент Каннаваро було 19 років.

Послугами молодого захисника цікавилися клуби Серії С, які хотіли орендувати перспективного Каннаваро, котрому на початку кар'єри бракувало ігрової практики в складі "Наполі" (всього лише два повних матчі в сезоні 1992-1993). Проте керівництво клубу на такий крок не пішло: тренер команди Марчелло Ліппі запевнив своїх босів, що цей хлопець йому обов'язково знадобиться вже найближчим часом.

ПЕРШИЙ ТРАНСФЕР

Проте в "Наполі" Фабіо Каннаваро грав недовго. Вже 1995 року перейшов до "Парми", де його партнером в лінії оборони був Ліліан Тюрам, а за спиною стояв Джанлуїджі Буффон. Каннаваро вважає, що зробив тоді правильно, зупинивши свій вибір на "Пармі". "Наполі" мав фінансові труднощі і врешті докотився до вильоту з Серії А. Трансфер Каннаваро, за словами самого футболіста, окрім вигоди для нього, був також корисним і для неаполітанського клубу, адже грошова компенсація за його перехід допомагла частково розрахуватися з боргами.

У "Пармі" гра Фабіо вирізнялася помітним прогресом, який був невід'ємною частиною прогресу командного. Клуб вийшов на такий рівень, що одного прекрасного сезону (1998-1999) завоював Кубок Італії, Суперкубок цієї ж країни та Кубок УЄФА!

Зізу подивився і... обрав Матерацці.

Невдовзі Каннаваро вдягнув капітанську пов'язку, зняту з Ліліана Тюрама, який разом з Буффоном перебрався до Турина. Це були надзвичайно важкі часи для пармезанців: вони перебували на межі вильоту. На Фабіо трималася не лише оборона, а й уся команда. Звання капітана не було для нього формальністю — наш герой добросовісно виконував свої обов'язки і допоміг зневіреній команді зберегти прописку в Серії А і навіть виграти Кубок Італії.

ВТЕЧА З КОРАБЛЯ, ЩО ТОНУВ, ТА МІЛАНСЬКІ ПРИГОДИ

Цілком передбачуваним виявився перехід Каннаваро до більш стабільного на той момент "Інтера" відразу по завершенні сезону 2001-2002, хоча найпалкіші фани "Парми", безперечно, отримали потужний психологічний удар.

У складі "синьо-чорних" нашому герою зовсім трохи не вистачило до скудетто, а в Лізі чемпіонів він грав у півфіналі, де "Інтер" зазнав чи не найбільш прикрого та болючого фіаско. Клуб Каннаваро поступився своєму земляку — "Мілану". Обидва матчі завершилися внічию (0:0 та 1:1), але "Мілан" виграв за рахунок забитого в гостях (себто на "Сан-Сіро"!!!) м'яча у ворота гравців "Інтера", котрі були номінальними господарями.

ПРОДОВЖЕННЯ ІТАЛІЙСЬКИХ МАНДРІВ, ПОЗБАВЛЕННЯ ЧЕМПІОНСТВА ТА ВИМУШЕНА МІГРАЦІЯ

Після двох сезонів, проведених в Мілані, Фабіо знову вирішує змінити прописку і знову не наважується залишити межі Італії. Та воно й не дивно, адже пропозиція була від самого "Ювентуса"! І Каннаваро на неї погодився. У складі "Старої сеньйори" його партнерами по захисту знову стали старі друзі Буффон і Тюрам, які тепер, як і сам Каннаваро, були готові до значно більших досягнень, аніж в період їхніх виступів за "Парму". І саме в "Ювентусі" наш герой вперше виграв скудетто, щоправда, "Ювентус" був невдовзі позбавлений двох чемпіонських титулів через участь у корупційному скандалі. Врешті — Каннаваро за 14 років у Серії А жодного разу так де-юре його й не виграв.

Після того як "Юве" опинився в Серії В, Каннаваро вирушив підтримувати ігрову практику до Мадрида. Після тріумфального 2006-го (про це йтиметься далі) він там нікого не здивував, адже очікували від нього чогось фантастичного, а заграв італієць в Іспанії на відповідному рівні, проте посередньо.

У СЛАДІ "БЛАКИТНОЇ ЕСКАДРИ"

Каннаваро захищав честь різних за віком збірних Італії ще з початку 90-х, здобувши у 1994-му свій перший титул чемпіона Європи серед гравців віком до 21 року. Через два роки йому знову дістався аналогічний титул для трохи старшої вікової категорії.

Пізніше Фабіо брав участь у чемпіонатах світу-1998, 2002 і 2006, а також Євро-2000 і 2004. Ювілейний сотий матч нашого героя за національну збірну став переможним для Італії фіналом чемпіонату світу-2006, де скуадра-адзурра помстилася французам за фінал Євро-2000. Символічно, чи не так? По завершенні німецького мундіалю 2006 року Каннаваро визнали найкращим його гравцем.

З ПЕРШИХ УСТ

Підсумки 2008 року від Фабіо Каннаваро. Витяг з інтерв'ю італійському виданню "La Gazetta dello sport".

"Це був важкий рік, але нам вдалося виграти чемпіонат і Суперкубок Іспанії. Дуже шкодую, що не зміг взяти участі в чемпіонаті Європи-2008 через травму, а також засмучений поразкою "Реала" від "Роми" в Лізі чемпіонів.

Мене вразили дві тренерські відставки цього року: звільнення Роберто Донадоні і Бернда Шустера. Коли звільняють тренера, це вина всієї команди, а не лише людини, що обирає тактику на матч.

Наступного року більше за все хочу виграти Лігу чемпіонів. На цю перемогу також дуже сподіваються наші вболівальники.

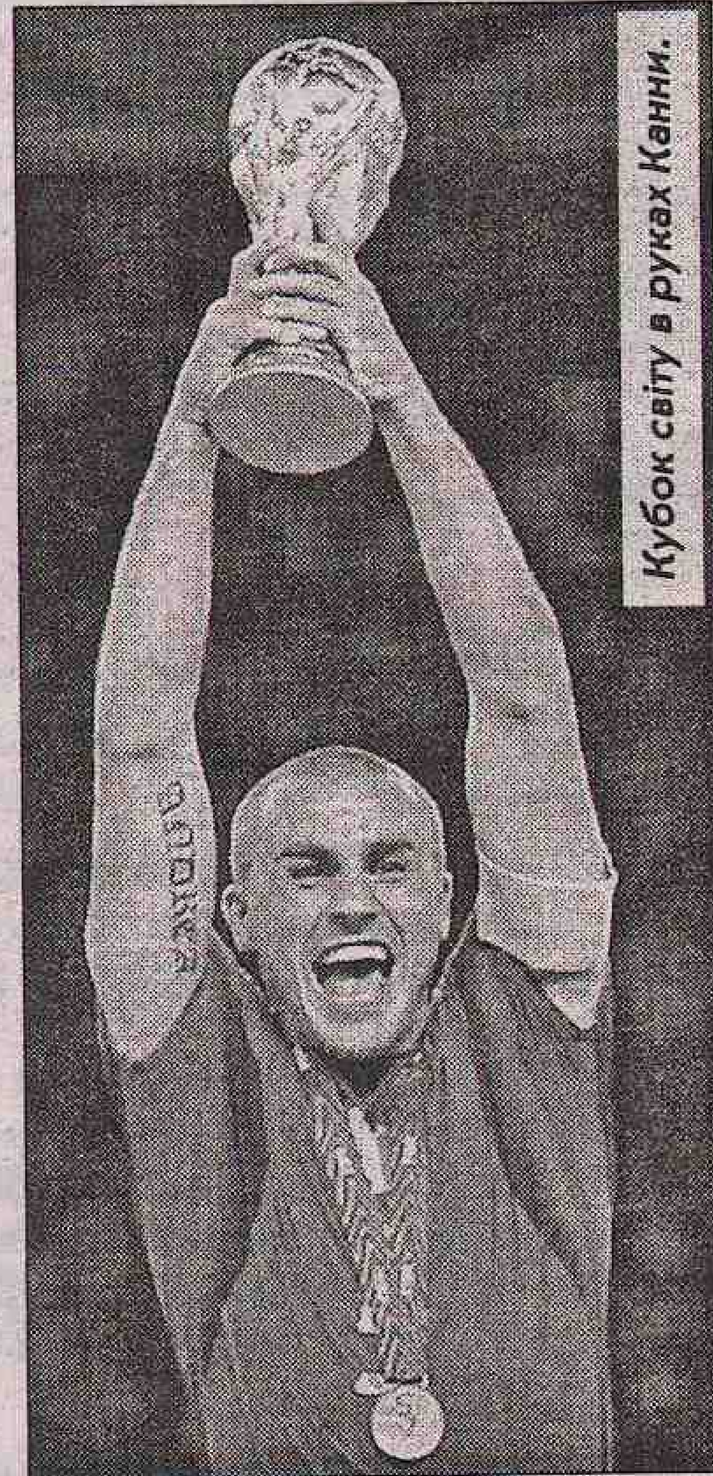
Національна команда Італії є хорошим поєднанням молодих талантів і ветеранів, які ніколи не здаються. Я вже говорив, що переживаю з приводу відставки Донадоні, але в особі Марчелло Ліппі ми отримали неперевершеного стратега (знає, що говорить, адже вони з Ліппі – старі знайомі! — ***Прим. автора***)".

Щодо можливого свого повернення до "Ювентуса" Фабіо дав такий коментар: "Вони шукають центрального захисника для підсилення команди, але я не вів з ними жодних переговорів. Я грав за "Юве" багато років, виграв два чемпіонати, мене там пам'ятають і добре до мене ставляться, але я маю ще два роки, за контрактом, з моєю командою, отож, якщо хтось хоче, щоб я повернувся, то спочатку повинен обговорити це з керівництвом "Реала"."

Андрій ГАЛАКА.

З дружиною Даніелою.

Кубок світу в руках Канни.

СКАНВОРД №198. «РОСІЯ»

Фото 3 · Бек "Атлетика" кінця 90-х рр. · Бек зб. Франції, ЧС-1998 · ... Таллек · Частина скелету · Хавбек "Байєрна" · Фото 1 · Гравець зб.Японії · Фото 2 · Фото 4 · Профі · ... де Гуй · Одиниця площі · Кіпер · Кіпер-бомбардир · ... Кастильо · Фото 5 · Нападник "Лілля" · ... Хіменес (тренер) · Прізвисько Кравченка · ... Лусіус · ... Лемер · Фото 6 · Фото 7 · Труси · Бек зб. Нігерії'98 · Фото 8 · ... Ізмайлов · Улюблена укр.страва Хюбшмана · ... Діарра · ... дер Мейде · Фото 9 · Президент "Ліона" · ... Осборн · "Шрек" · "... - Каетано" · Стадіон у Ніцці · Партнер Даліна · Рамка · Італ. клуб · Клуб із Польщі · Воротар "Карпат" · ... Фрідрих · Фото 10 · Період часу · "Хартс оф ..." · Хавбек "Іллічівця" · ... Діабі · Нідерл. клуб · Фото 11 · Хавбек "Рубіна"

Фото 1

Фото 2

Фото 3

Фото 4

Фото 5

Фото 6

Фото 7

Фото 8

Фото 9

Фото 10

Фото 11

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Понеділок, 9 лютого "Мегаспорт"
20.45. "Відверто про футбол"
21.55. "Goalissimo"

Середа, 11 лютого "Мегаспорт"
17.55. Кубок УЄФА. "Гамбург" — "Аякс"

Четвер, 12 лютого "Мегаспорт"
17.55. Кубок УЄФА. "Шальке-04" — "Манчестер Сіті"

Субота, 14 лютого "Мегаспорт"
11.55. Кубок УЄФА. "Сампдорія" — "Севілья"

Неділя, 15 лютого "Мегаспорт"
11.25. "Відверто про футбол"

Євро-2012

ВРАЖЕННЯ — ПОЗИТИВНІ

Представники УЄФА, які 5 лютого інспектували Львів, висловили позитивне враження від міста та презентації підготовки Львова до Євро-2012, що відбулася у міській раді. Про це повідомляє прес-служба міськради. "Ми позитивно вражені. Побачили прекрасне місто і його великий потенціал", — сказав генеральний секретар УЄФА Девід Тейлор.

Також пан Тейлор залишив відгук у книзі почесних гостей: "Нашу делегацію з УЄФА приймали гостинно в цьому прекрасному місті Львові. За цей короткий час ми багато дізналися про історію і культуру Львова, який справді є однією зі столиць Центральної Європи. Ми з нетерпінням чекаємо, щоб повертатися сюди знову і знову і пересвідчитися, що місто й надалі зростає як великий туристичний центр".

Нагадаємо, 4 лютого інспектори УЄФА та віце-прем'єр Іван Васюник оглянули аеропорт "Львів" та головний залізничний вокзал.

ОДЕСУ ПЕРЕВІРИЛИ УСПІШНО

У міській раді Одеси вважають, що генеральний секретар УЄФА Девід Тейлор задоволений підготовкою Одеси до проведення фінальної частини Євро-2012. Про це повідомив заступник директора міського департаменту з підготовки до проведення чемпіонату Європи Марат Якупов, інформує „Репортер".

Він відзначив, що Девід Тейлор зустрівся з мером міста Едуардом Гурвіцем, особисто піднявся на трибуни стадіону "Чорноморець", щоб оцінити масштаб проведених робіт, відвідав залізничний вокзал і аеропорт, а також Куликове поле — можливу фан-зону під час проведення Євро-2012.

За словами Марата Якупова, Девід Тейлор висловив задоволення прогресом реконструкції стадіону, йому дуже сподобався залізничний вокзал і в цілому ставлення влади міста і одеситів до ідеї проведення Євро-2012 в Одесі.

Інші члени делегації відзначили великий досвід Одеси в прийомі іноземних туристів, що може бути перевагою порівняно з іншими українськими містами-претендентами. Нагадаємо, УЄФА, зі слів Григорія Суркіса, незадоволене підготовкою Одеси.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

В.о. головного редактора Л. О. МАКСИМЕНКО
Черговий по номеру М. О. КРИЛОВ
Видруковано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025017.
Індекс 60994.

